

Lem är lem

Randy Rearden år 2000

Robert McLeod slog ihop laptopen. Ännu en dag av produktivt och lustfyllt arbete. När han såg kurvorna på börserna gå uppåt och kände kraften i ekonomins livgivande framsteg upplevde han en tillfredsställelse och uppbyggelse. Robert rättade till slipsen, och tog sin portfölj, och klev med raka steg ut i korridoren. Arbetsdagen hade tillfredsställt hans förmåga som tänkande varelse, men något saknades. Likt en skugga låg något kvar. En känsla av att en pusselbit i hans liv saknades. Han visste att hans intellekt kunde uppfyllas av hans egen ansträngning, men inte hans potenta virilitet. För detta var han beroende av sin tilltänkta Jane Weatherall. De hade hållit ihop sedan college, för det var så hans föräldrar, hans lärare, nationens ledare och de filosofer som formade samhällets intellektuella klimat sagt. Alla, sade att det var rätt att tillhöra en annan människa sexuellt, intellektuellt och emotionellt. Han var en fånge, insåg han. Robert log, allt stod plötsligt klart för honom. Likt en renande eld tog han insikten till sig. "Jag har låtit mig bedras, av andrahandsmänniskornas moraluppfattning och nyckdyrkan". Han tänkte med avsmak på Jane, hennes fetma och tilltagande fulhet, vilka hennes eleganta kläder inte kunde dölja. Hennes nonchalans inför den upphöjda förening som sann kärlek innebär. Hennes skam inför hans storslagna manlighet. För henne var föreningen mellan man och kvinna bara en plikt. En löjeväckande ritual, som illvilliga häxdoktorer sedan lång tid fördärvat. "Vem är du att njuta?", fråste de från kvinnomagasinet artiklar. "Kvinnans orgasm hindrar den verkliga kärleken, att kvinnan ger bort sin kropp till mannen utan att få någonting för det". I denna självförnekelse ansåg hon den sanna kärleken fanns. Robert var trött på att pumpa in sin livgivande säd in i detta livlösa kadaver som Jane hade genererat till. När Robert satte sig i den eleganta sportbil, som var ett uttryck för hans värde, tänkte han "någonstans finns en kvinna som är mig värdig. Någonstans finns en kvinna med känsla för lem".

Gwen De Aranda, klädde sig för dagens högtidligaste stund, för att gå till sitt arbete. Hon sminkade sig på ett annat sätt än de andra kvinnorna. Med en smakfullhet som framhävde hennes aristokratiska skönhet, men ändå givande en förhoppning om intensiv sensualitet. Gwen valde den korta svarta klänningen som framhävde hennes välskapta ben och lyfte hennes skulpterade barm. Hennes långa, mörka hår sattes upp med endast en hårnål av guld, vilket var den enda metall som kunde smycka hennes väsen. Hon lämnade det kyffe, där hon levde ensam, för att bege sig till den nedgångna gatan där hon med resoluta steg gick på sitt pass. Hon var den sista vaktposten för en värld som inte längre existerade. Tidigare hade denna gata varit kantad av butiker som sålt varor vilka genom industrialismens sinnerikedom kunde förhöja individens njutning. Av tempel till älskogens ära. Allt detta var nu bortsopat, av de groteska moralistiska dvärgarna, som stängt sexualhjälpmedelsbutikerna och bordellerna för att skydda kvinnorna från sin egen svaghet. De andra kvinnorna som släpade sig omkring på gatan, var de vinddrivna existenser förblindade av smärta, som i ett trollslag förlorat all värdighet genom de rättfärdigas nyck. Gwen upplevde dock en förtröstan, hon var här av eget val. Hon hade själv valt att fly från det livsförnekande nunnekloster som hennes föräldrar hade placerat henne i för att sona den synd som den njutningsfyllda avelsen av henne hade inneburit. Hon kunde inte acceptera den orättfärdiga namn som samhället gav hennes yrke, horan. Gwen strävade efter att fullkomna både den tekniska och konstnärliga skickligheten som krävs för att tillfredsställa en kund. Hon behärskade som en virtuos fellatio, bättre än någon annan på gatan. Den kund som anlätade hennes yrkesskicklighet kunde garanteras den mest njutningsfyllda timme i hans liv. Dock så var fler och fler av de män som sökte sig till denna gata sexuella invalider. Oförmögna att värdera de njutningar en kvinna kan ge, medan de i feighet förträngde sin egen njutning och ersatte den med skamkänslor. Gwen arbetade för

att dag skulle komma då hon kunde ge sitt livs dröm materiens fasthet. Hon skulle öppna en bordell vars like världen aldrig skådat. Men var fanns nu de män som kunde uppskatta ett sådant kärlekens residens?

Robert svängde bilen in på gatan sökande efter den kvinna vars namn han ännu inte kände. Han såg med likgiltighet på de menlösa tiggarna, från vilka de tidigare så stolta yrkeskvinnorna nu inte kunde urskiljas. Då plötsligt han såg henne som fick hela hans intellekt att initiera den lemmens stegring som är en mans yttersta tecken på uppskattning inför en kvinnas värde. Resolut steg Gwen fram mot bilen, den var olik de nedgångna rishögar som annars planlöst flackade sig till denna plats. Den man som ägde en sådan bil, måste, i namn av allt rättfärdigt, vara en man i paritet med henne. Det kunde inte vara ytterligare en halvmesyr. Hon klädde hans ideal av kvinna i kött och blod. Hon var verklig, hon existerade, och han visste redan nu i sitt intellekt att de funnit varandra. Istället för att likt lollorna mäsas fördunklande nationalitetsbeteckningar så sade hon med en klar och tydlig stämma: "du vill göra affärer med mig. Jag ser det i ditt skrev- och du vet att jag kan leverera en högkvalitativ orgasm. Det kommer att bli dyrt, men du beredd att möta mitt pris". Robert skrattade glädjefyllt: "du vet redan vad som tänder mig, att byta värden mot värden". De körde ut till ett övergivet industriområde, som en gång varit säte för Den Nya Tidens Sexualfabriker. De bandlösa njutningsförnekande rovdjuren hade slitit sönder och med dekret förbjudit produktionen av dildos i högkvalitativt kirurgstål. De steg ur bilen och gick in i fabriksruinen med den eggade stillhet som bara ett älskande par kan uppvisa för världen. Han lyfte upp henne och bar henne den sista biten till en stor maskinbänk. Han förstod nu innebörden av ordet altare, där mystikern impotent dyrkar, men människan skapar. Plötsligt blänkte det till på bänken. Det liknade en riddares svärd, men detta svärd var ämnat för en annan skida. Robert satte försiktigt ned henne på bänken och sade "denna dildo är den sista symbolen för mänsklig aktivitet här, den har aldrig brukats". Gwen svarade med öm viskning "älskade, låt mig få ge den ett värde".

Kontraktet var förseglat. Han slet av henne kläderna med den fasthet som tillkom henne, hon hade inte tolererat annat. Han läppjade hennes redan styva bröstvårtor, och hon suckade i fast förvisning om sin egen kropps reaktion. "Så reagerar aldrig Jane på mina smekningar, och hur skulle hon kunna göra det?", insåg Robert. Gwen fuktade den väldiga industriella artefakten med sina läppar, och förde den sedan resolut mot sitt köns öppning. Robert tog steg tillbaka för att betrakta hennes arbete över staven. Snabbt fuktades dess kromerade yta av hennes hälsosamma safter. Hennes suckar blev djupare och djupare, och han insåg värdet av den gåva hon gav honom. Att hon stegrade hans lusta genom hans betraktelse samtidigt som betraktelsen stegrade hennes njutning. "Detta är rätt", sade han med fast röst och tog av sig sina kläder med den djupaste vördnad. Slutligen kunde han inte stå ut med att endast betrakta henne, för en människa måste handla för att vara en människa, och till fullhet uppskatta sitt liv. Han tog på det skydd av vulkaniserat gummi som endast ett rationellt kapitalistiskt samhälle kan massproducera för att män och kvinnor skall kunna ge varandra njutning utan den rädsla som är bränslet till den infernaliska skuldkonstruktion, som mystikerna skapat och närt med sitt hatiska snattrade. Hon ställde ned dildon på bänken, den hade utfört sitt värv. Gwen kände hur hans kraftfulla manliga kropp lutade sig mot henne och hon omslöt honom med sina välskapta ben. Robert stötte in sin lem i hennes kärlekstunnel, och hon kved när detta expresslokomotiv sträckte till hennes förmåga till det yttersta och förbi det medelmåttiga. Hon insåg att denna akt mellan man och kvinna var den högsta hyllningen till livet, och var och en av Roberts stötar var ett slag i ansiktet på dödsdyrkarna. Deras tungor talade ett eget omslingrat språk, och uttryckte för dem obekanta värde, som de alltid vetat funnits. Hon vände sina fruktbara länder så att hans lem bakifrån kunde nå in genom hela

tunneln till terminalen. Hon valde att uppnå den förening mellan kropp och själ som en orgasm är, för första gången, för andra gången, för tredje gången, och hon gav sig själv en välförtjänt fjärde gång. Hon ropade ut av sina lungors fulla kraft: "känner du mig, min älskade?"

... och könet skälvde. Hans säd vällde ur sin urkälla. Såsom en fissionsurladdning kändes realiserandet av hans fulla potential. Faktumet av hans existens stod klart och sammanfattades i ett obrytbart axiom.

Lem är lem.

Et sic est finis